

Patron Domu

Edmund Bojanowski urodził się 14 listopada 1814r. w Grabonogu k. Gostynia.

Jego rodzice wszczepili w swe dziecko umiłowanie Boga i Ojczyzny.

W wieku czterech lat Edmund ciężko zachorował. Dzięki wierze i modlitwie swojej matki został cudownie uzdrowiony. O fakcie tym świadczy po dzień dzisiejszy podarowane wówczas w podziękę przez matkę srebrne wotum – Oko Opatrzności Bożej, znajdujące się w Bazylice na Świętej Górze w Gostyniu. Mając osiemnaście lat Edmund wyjechał do Wrocławia, gdzie po uzupełnieniu wykształcenia w zakresie szkoły średniej rozpoczął studia na wydziale filozofii. W 1836r. przeniósł się na Uniwersytet w Berlinie, ale słabe zdrowie nie pozwoliło mu na ukończenie studiów. Dwa lata później wrócił do Grabonoga. Tu zmagął się z

odczytaniem woli Bożej względem siebie. Włączył się wówczas w prace w Kasynie Gostyńskim, zakładając między innymi czytelnie ludowe, by podnieść poziom kultury i moralności wśród ludu.

W 1849r. podczas epidemii cholery panującej w Wielkopolsce, Edmund swoje siły i czas poświęcił pielęgnowaniu chorych. W swoim mieszkaniu w Grabonogu przygotowywał leki dla najuboższych, które potem sam im zanosił. W Gostyniu założył instytut będący sierocińcem i szpitalikiem dla ubogich.

W 1850r. powstała przy jego udziale w Podrzeczu k. Gostynia pierwsza wiejska ochronka dla dzieci, dla których ułożył program wychowania. Opiekę nad dziećmi i ich kształtowanie powierzył dziewczętom, które sam przygotował do pracy wśród najmłodszych. Idea ta stała się załączkiem Zgromadzenia Sióstr Służebniczek Najświętszej Maryi Panny. Odtąd Siostry Służebniczki po dzień dzisiejszy kontynuują charyzmat przekazany przez Założyciela Zgromadzenia.

Pod koniec życia Edmund zapragnął zrealizować swoje dawne pragnienie kapłaństwa i w 1869r. wstąpił do Seminarium Duchownego w Gnieźnie. Pogarszający się stan zdrowia uniemożliwił mu jednak osiągnięcie upragnionego celu.

Arcybiskup Ledóchowski powiedział wówczas: „Jestem przekonany, że Bóg chce tego szlachetnego człowieka uświęcić w stanie świeckim”. Otwarty na czynienie tego, co Bóg chciał, przyjął te słowa jako Jego wolę. Zamieszkał odtąd u swego przyjaciela ks. Stanisława Gieburowskiego w Górcie Duchownej k. Leszna. Tam zmarł 7 sierpnia 1871r. Ciało Edmunda Bojanowskiego zostało złożone w podziemiach Kościoła w Jaszkanie k. Śremu, gdzie wówczas znajdował się Dom Generalny i Nowicjat Zgromadzenia. Na skutek represji w okresie kulturkampfu siostry zostały usunięte z Jaszkania. W 1920r. zamieszkały w Żabikowie k. Poznania. W 1930r. przewieziono zwłoki Edmunda Bojanowskiego z Jaszkania do Lubonia – Żabikowa.

13 czerwca 1999r. Ojciec Święty Jan Paweł II wyniósł Edmunda Bojanowskiego do chwały błogosławionych.